

стариятъ слуга и смирено застаналъ, очаквашъ заповѣдь:

— Отведи този човѣкъ и го превържи! Дай му да се нахрани! Нека остане въ нашия дворецъ. Тукъ никоѣй не ще му стори зло. А до ще време — и овцетѣ си ще намѣри...

Бавно гаснѣла свѣтлината въ голѣмитѣ маслени свѣтилници. Презъ прозорцитѣ се отразявали пламъцитѣ отъ Царевецъ. Боляритѣ мълчали мрачни.

Изведнажъ Асенъ хваналъ ржката на брата си:

— Братко, вижъ! Погледни стената! Отражението рисуvalo на стената

чудна картина: изъ мрачината се задалъ конникъ; лицето му било строго и мрачно, а десницата му заканително издигала мечъ. Подъ нозетѣ на коня се гърчелъ страшень змей; следъ мигъ той билъ поразенъ отъ конника...

Видението изчезнало.

— Знамение! Божие знамение! — съ единъ гласъ викнали и двамата боляри.

— Азъ съмъ виждалъ нѣжде лика на този светецъ, — казалъ Петъръ.

— И азъ съмъ го виждалъ... Той е светиятъ Солунски чудотворецъ — свети Димитъръ, пазителъ на българщината! Не ни ли казва той, какъ трѣбва да служимъ на народа си?

Тѣ замълчали и дълго останали така.

*

Разчуло се изъ цѣло Търново, па и изъ цѣло Българско, че двамата чутни боляри Петъръ и Асенъ ще градятъ черква. Свикали тѣ майстори зидари отъ добри по-добри, иконописци, каквито нѣмало никжде другаде по свѣта, и започнали богуугодната работа.

Единъ презъ други се надпреварвали търновци да идватъ и да помагатъ при постройката на черквата. Мжжетѣ камъкъ по камъкъ носѣли, а женитѣ пълнѣли престилкитѣ си съ пѣськъ. Дори и за децата се намирала работа, покрай зидаритѣ.

Гърцитѣ научили за черквата, но не се намѣсили.

— Да правятъ, каквото щатъ! — рекълъ стратегътъ. — Нека строятъ черкви. Стига да си плащатъ данъцитѣ.

Той, разбира се, не знаелъ за Божието знамение. Не знаелъ и друго нѣщо: всички зидари носѣли подъ дългитѣ си намѣтки добре изострени мечове, а желѣзаритѣ, които денемъ ковѣли портитѣ и прозорцитѣ на храма, вечерь неуморно чукали копия, стрели и лжкове.

Въ деня на светаго Димитрия храмътъ билъ готовъ. Отъ цѣлата страна се